

Sygn. akt IV CSK 207/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa G.D. i K.D.
przeciwko D.K. i U.K.
o zapłatę
oraz z powództwa D.K. i U.K.
przeciwko G.D. i K.D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych D.K. i U.K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od D.K. i U.K. na rzecz G.D. i K.D. solidarnie kwotę
5400 (pięć tysięcy czterysta) zł z tytułu zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 października 2016 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., pozwani D.K. i U.K. uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nieważnością postępowania apelacyjnego, będącą wynikiem

naruszenia art. 286 w zw. z art. 271 § 1 i 289 k.p.c. Miała ona polegać na „pozbawieniu pozwanych możliwości obrony swych praw poprzez uniemożliwienie Pozwanym udziału w istotnej części postępowania, zgłaszanie twierdzeń oraz zarzutów poprzez uniemożliwienie im przez Sąd II instancji zadawanie biegłemu pytań w zakresie tezy dowodowej określonej postanowieniem z dnia 29 marca 2016 r., co miało miejsce na rozprawie w dniu i znajduje odzwierciedlenie w nagraniu protokołu elektronicznego z dnia 26 września 2016 r.” Na uzasadnienie wniosku została powołana także przesłanka w postaci oczywistej zasadności skargi wynikającej „z naruszenia przez Sąd II instancji szeregu przepisów, zarówno prawa materialnego jak i regulujących tryb postępowania przed sądem, przy czym postać tych naruszeń należy uznać za kwalifikowaną i mającą niewątpliwie wpływ na treść orzeczenia”.

W odpowiedzi na skargę powodowie K.D. i G.D. wniesli o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wbrew pogładowi skarżących, nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), w postępowaniu odwoławczym nie wystąpiła. Powołane przez pozwanych okoliczności nie świadczą o pozbawieniu ich możliwości obrony swych praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. Pozwani uzasadnili zarzut nieważności nieprawidłowościami w zakresie sposobu przeprowadzenia postępowania dowodowego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego

wyjaśniono, że ewentualne uchybienia sądów w zakresie postępowania dowodowego, w tym nawet nieuzasadniona odmowa dopuszczenia dowodu objętego wnioskiem strony, nie świadczą o pozbawieniu strony możliwości obrony swych praw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 r., I CKN 632/99, niepubl. oraz wyroki tego Sądu z dnia 4 grudnia 2003 r., II CK 303/02, niepubl. i z dnia 21 stycznia 2009 r., II CSK 446/08, OSNC-ZD 2010, nr A, poz. 7 oraz postanowienie z dnia 20 maja 2016 r., II CZ 29/16, niepubl.).

Także analiza dokonana przez Sąd Najwyższy pod kątem ewentualnej nieważności nie dostarczyła podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania przed Sądem Apelacyjnym z powodu pozbawienia skarżących możliwości ochrony swych praw, ani z innych przyczyn, o których mowa w art. 379 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) pozwani powinni przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nich przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie tej przesłanki powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Jednocześnie, uzasadnienie wniosku nie może polegać na powtórzeniu, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw skargi, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku skarżących warunkom tym nie odpowiada i sprowadza się do powtórzenia niektórych zarzutów skargi oraz skróconej wersji ich uzasadnienia. Skarżący nie przedstawili argumentacji wymaganej przy powołaniu na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zdolnej do przekonania o „oczywistej” zasadności skargi. Ze względu na sposób argumentacji ocena wniosku nie byłaby możliwa bez zbadania sprawy i jednoczesnej analizy podstaw skargi, co na obecnym etapie postępowania byłoby niedopuszczalne.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj